

LIBRIS

We know

books

GASTON LEROUX

Fantoma de la Operă

EDIȚIA A II-A

Traducere din limba franceză și note de
CORNELIA MARINESCU

Prefață de
IRINA-MARGARETA NISTOR

CORINT

CLASICI AI LITERATURII

<i>Prefață</i>	5
<i>Tabel cronologic</i>	9
Cuvânt-înainte. Unde autorul acestei neobișnuite istorisiri... ..	11
I Să fie oare fantoma?	16
II O nouă Margaretă	27
III Unde, pentru prima oară, domnii... ..	39
IV Loja numărul 5	47
V Urmare de la „Loja numărul 5”	56
VI Vioara fermecată.	63
VII O vizită în loja numărul 5	84
VIII Unde domnii Firmin Richard și Armand Moncharmin... ..	87
IX Cupeul misterios	105
X Bal mascat.	114
XI Trebuie să uiți numele „Vocii de bărbat”	126
XII Deasupra trapelor	132
XIII Lira lui Apollo.	142
XIV O lovitură de maestru a iubitorului de trape	170
XV Ciudatul comportament al unui ac de siguranță	183
XVI „Christine! Christine!”	190
XVII Uluitoarele destăinuiri ale doamnei Giry... ..	195
XVIII Urmarea ciudatului comportament al unui ac de siguranță	208
XIX Comisarul de poliție, viconte și Persanul	216
XX Viconte și Persanul.	223
XXI În subsolurile Operei.	231
XXII Interesantele și instructivele frământări... ..	246
XXIII În camera de tortură	263
XXIV Încep torturile	271
XXV „Butoaie! Butoaie! Aveți butoaie de vânzare?”	278
XXVI Trebuie răsucit scorpionul? Trebuie răsucită lăcusta? ..	290
XXVII Sfârșitul iubirilor fantomei	300
Epilog	310

CAPITOLUL I

SĂ FIE OARE FANTOMA?

ÎN SEARA ACEEA, CÂND DOMNII DEBIENNE ȘI POLIGNY, directorii demisionari ai Operei, dădeau ultima lor serată de gală cu ocazia plecării, cabina Sorelliei, una dintre prim-solistele dansului, fu subit invadată de câteva din acele domnișoare din corpul de balet care reveneau din scenă după ce „dansaseră” *Polyeucte*¹. Ele se agitău într-o mare zăpăceală, unele făcând să se audă râsete ascuțite și prea puțin naturale, iar celelalte strigăte de spaimă.

Sorelli, care dorea să rămână singură o clipă, ca să „repete” micul discurs pe care trebuia în curând să-l rostească în foaier în fața domnilor Debienne și Poligny, se indispușe văzând toată această mulțime amețită năpustindu-se în spatele ei. Se întoarse către colegele ei și se interesă de cauza unei atât de puternice emoții. Micuța Jammes – cu nasul ei atât de drag lui Grévin², ochii de nu-mă-uita, obrajii trandafirii, un gât ca de crin – fu cea care dădu explicația în două cuvinte, cu o voce tremurătoare, sufocată de neliniște:

— Este fantoma!

Și închise ușa cabinei cu cheia.

Cabina Sorelliei era de o eleganță sobră, rece și banală. O oglindă mare, un divan, o măsuță de toaletă și niște dulapuri alcătuiau mobilierul necesar. În plus, mai erau câteva gravuri pe pereți, amintiri ale mamei sale, care cunoscuse zilele frumoase ale vechii Opere de pe strada Le Peletier și câteva portrete ale

¹ Tragedie de Corneille (1606–1684).

² Alfred Grévin (1827–1892), desenator francez, creatorul în 1888 al Galeriilor figurilor de ceară din Paris.

lui Vestris, Cardel, Dupont și Bigotini¹. Această cabină părea un palat pentru puștoaicele din corpul de balet, care erau găzduite în încăperi comune, unde-și petreceau timpul cântând, certându-se, păruind coaforii și costumierele și oferindu-și păhărele de *cassis*², bere sau chiar rom, până la sunetul de clopoțel care le chema în scenă.

Sorelli era foarte superstițioasă. Auzind-o pe micuța Jammes vorbind de fantomă, se înfioră și spuse:

— Prostuțo!

Și cum ea era prima care credea în fantome în general și în cea de la Operă în special, dori să fie imediat informată.

— Ai văzut-o? întrebă.

— Așa cum te văd! răspunse gemând micuța Jammes, care, nemaiținând-o picioarele, se lăsă să cadă pe un scaun.

Și, imediat, micuța Giry – cu ochii ca prunele, părul precum cerneala, cu tenul oacheș și sărmana sa piele întinsă pe sărmane sale oase – adăugă:

— Dacă este ea într-adevăr, atunci este foarte urâtă!

— Oh, da! făcură dansatoarele în cor.

Și se puseră să vorbească toate deodată. Fantoma le apăruse sub înfățișarea unui domn în frac, care se ivise brusc în fața lor pe culoar, fără să se știe de unde venea. Apariția a fost atât de bruscă, încât s-ar fi putut crede că a ieșit direct din zid.

— Aș! făcu una dintre ele, care își păstrase cât de cât sângele rece. Voi vedeți fantome peste tot.

Și este adevărat că, de câteva luni, la Operă nu se discuta decât despre această fantomă în haine negre, care se plimba ca o umbră în sus și în jos prin clădire, fără să adreseze niciun cuvânt nimănui, căreia nimeni nu îndrăznea să-i vorbească și care se mistuia, de altfel, de îndată ce era văzută, fără să se știe pe unde

¹ Cântăreți, dansatori și coregrafi francezi a căror activitate a fost legată de Opera din Paris.

² Lichior de coacăze negre.

și cum. Când mergea, nu făcea niciun zgomot, așa cum îi stă bine unei adevărate fantome. Începuseră prin a râde și a glumi pe seama acestui strigoi îmbrăcat ca un om de lume sau ca un cioclu, dar legenda fantomei luă curând proporții colosale în rândul corpului de balet. Toate pretindeau că ar fi întâlnit, mai mult sau mai puțin, această ființă supranaturală și că ar fi fost victimele vrăjilor sale. Și cele care râdeau cel mai tare nu erau deloc cele mai puțin tulburate. Când nu se lăsa văzută, fantoma își semnala prezența sau trecerea prin evenimente caraghioase sau funeste de care superstiția aproape generală o făcea răspunzătoare. Trebuia deplâns un accident, cineva făcuse vreo șotie unei dansatoare din corpul de balet, se pierduse vreun pământuf pentru pudra de orez? Totul era din cauza fantomei, a Fantomei de la Operă!

În fond, cine o văzuse? Se pot vedea atâtea fracuri la Operă, care nu sunt fantome. Dar aceste fracuri aveau o caracteristică pe care nu o au nicidecum toate fracurile: îmbrăcau un schelet.

Cel puțin așa susțineau domnișoarele.

Și, bineînțeles, avea un cap de mort!

Era oare vorba de un lucru serios? Adevărul este că imaginea scheletului se născuse din descrierea făcută fantomei de Joseph Buquet, mașinist-șef, care o văzuse într-adevăr. El se ciocnise – nu s-ar putea spune „nas în nas”, căci fantoma nu avea așa ceva – cu misteriosul personaj, pe scara cea mică aflată aproape de scenă, care coboară direct la subsoluri. Avusese timp s-o zărească o clipă, apoi fantoma dispăruse, dar el păstrase o amintire de neșters a acestei viziuni.

Și iată ce povestea Joseph Buquet despre fantomă, oricui voia să-l asculte:

— Este îngrozitor de slabă și hainele negre îi flutură pe un trup scheletic. Ochii îi sunt atât de afundați în orbite, încât pupilele imobile nu se disting prea bine. Pe scurt, nu i se văd decât două găuri mari negre, ca la craniile morților. Pielea, întinsă pe oase, ca o piele de tobă, nu este albă, ci de un galben urât. Nasul

îi este atât de mic, încât este invizibil din profil și această *absență* este un lucru oribil. Trei sau patru suvițe lungi și negre, pe frunte și după urechi, îi țin loc de păr.

În van urmărise Joseph Buquet această stranie apariție. Ea dispăruse ca prin farmec și el nu reușise să-i dea de urmă.

Mașinistul-șef era un om serios, ordonat, cu o imaginație greoaie și sobră. Cuvintele sale fură ascultate cu stupoare și interes, și de îndată se găsiseră oameni care să relateze cum și ei întâlniseră un veșmânt negru cu cap de mort.

Persoanele cu judecată, care auziseră această poveste, au afirmat la început că Joseph Buquet a fost victima unei farse pe care i-a jucat-o unul dintre subordonații săi. Dar apoi s-au produs, unul după altul, incidente atât de ciudate și inexplicabile, încât chiar și cei mai neîncrezători începură să se agite.

Un locotenent de pompieri este curajos. Lui nu îi este teamă de nimic, mai ales nu îi este teamă de foc! Ei bine, locotenentul de pompieri în cauză, care se dusesese să facă un tur de supraveghere în subsoluri și care se aventurase, se pare, un pic mai departe decât de obicei, reapăruse brusc pe scenă, palid, îngrozit, tremurând, cu ochii ieșiți din orbite și aproape leșinase în brațele nobilei mame a micuței Jammes. Și de ce? Pentru că văzuse înaintând spre el, *la înălțimea ochilor, dar fără corp, un cap de foc!*¹ Și, repet: un locotenent de pompieri nu se teme de foc! Acest locotenent de pompieri se numea Papin.

Corpul de balet fu consternat. Mai întâi că acest cap de foc nu semăna în niciun fel cu descrierea pe care i-o făcuse Joseph Buquet fantomei. Pompierul fu interogată, apoi fu interogată din nou mașinistul-șef și, drept urmare, acele domnișoare rămaseră convinse că fantoma avea mai multe capete, pe care le schimba cum dorea. Natural, ele își imagină imediat că erau pândite de cele mai mari pericole. Din moment ce un locotenent de pompieri

¹ Anecdota, foarte autentică de altfel, am auzit-o de la dl Pedro Gailhard însuși, fost director al Operei (n. a.).

nu ezitase să leșine, stelele dansului și „soriceii”¹ puteau să invoce o mulțime de scuze în fața terorii care le făcea să fugă, cu toată viteza piciorușelor lor, când treceau prin fața vreunui colț întunecos dintr-un coridor prost luminat.

Așa încât, în măsura posibilului, pentru a proteja clădirea de asemenea oribile vrăji, Sorelli însăși, înconjurată de toate dansatoarele și urmată chiar de întreaga ceată de fete în maiouri din grupele începătoare, pusese – a doua zi după întâmplarea cu locotenentul de pompieri – pe masa care se găsește în vestibulul portarului de lângă curtea administrației, o potcoavă de cal, pe care oricine ar fi intrat în Operă, în altă calitate decât cea de spectator, trebuia să o atingă înainte de a pune piciorul pe prima treaptă a scării. Și asta sub pedeapsa de a deveni prada puterii oculte care pusese stăpânire pe clădire, de la subsoluri la mansardă! Această potcoavă, ca toată întâmplarea, de altfel – din păcate – nu am scornit-o eu; potcoava poate fi văzută și astăzi pe masa din vestibul, în fața cuștii portarului, când se intră la Operă prin curtea administrației.

Iată ce dă destul de repede o imagine asupra stării de spirit a acestor domnișoare, în seara în care noi pătrundem, odată cu ele, în cabina Sorelliei.

— E fantoma! strigase, deci, micuța Jammes.

Și neliniștea dansatoarelor nu făcu decât să crească. Acum, o tăcere plină de spaimă domnea în cabină. Nu se mai auzea decât zgomotul respirațiilor gâfâite. În sfârșit Jammes, aruncându-se până în colțul cel mai îndepărtat al zidului, sub semnul unei groaze sincere, murmură acest singur cuvânt:

— Ascultați!

Li se părea într-adevăr, tuturor, că o atingere ușoară se făcea auzită în spatele ușii. Niciun zgomot de pași. Părea că o mătase ușoară alunecă pe tăblie. Apoi, nimic! Sorelli încercă să se arate mai puțin fricoasă decât colegele ei. Se îndreptă către ușă și întrebă cu glas stins:

¹ Balerine începătoare.

Dar nimeni nu răspunse.

Atunci, știind ațintiți asupra ei toți ochii care îi urmăreau cel mai mic gest, ea încercă să fie curajoasă și întrebă foarte tare:

— E cineva în spatele ușii?

— O! Da! Da! Cu siguranță e cineva după ușă! repetă slăbătura de Meg Giry, trăgând-o eroic pe Sorelli de jupa de voal. Mai ales, nu deschide! Dumnezeule, nu deschide!

Dar Sorelli, înarmată cu un stilet ce nu o părăsea niciodată, îndrăzni să învârtă cheia în broască și să deschidă ușa, în timp ce dansatoarele se trăgeau înapoi până la măsuta de toaletă, iar micuța Meg Giry suspina:

— Mamă! Mamă!

Sorelli privi curajoasă pe culoar. Era pustiu. Un beculeț de foc, în închisoarea sa de sticlă, arunca o lumină roșie și confuză în întunericul înconjurător, fără a reuși să-l alunge. Și dansatoarea închise ușa cu un puternic suspin.

— Nu, zise ea, nu e nimeni!

— Și totuși, l-am văzut! spuse încă o dată Jammes, reluându-și cu pași mici și temători locul lângă Sorelli. Probabil că bântuie pe undeva pe aici. Eu nu mă mai întorc să mă îmbrac. Ar trebui să coborâm toate în foaier imediat, pentru „discurs”, și să ne reîntoarcem sus împreună.

Spunând aceasta, copila atinse cu pioșenie micuțul talisman de coral care trebuia să o ferească de farmece. Și Sorelli desenă, pe ascuns, cu capătul unghiei roz a degetului mare de la mâna dreaptă, crucea Sfântului Andrei, pe inelul de lemn ce-i încercuia inelarul mâinii stângi.

„Sorelli – scria un cronicar celebru – este o dansatoare înaltă, frumoasă, cu fața gravă și voluptuoasă, cu talia la fel de suplă ca o ramură de salcie. Se spune de obicei despre ea că este «o frumoasă apariție». Părul său blond și curat ca aurul încoronează o frunte netedă, dedesubtul căreia se așază, ca într-o montură, doi ochi de smarald. Capul se leagănă molatec, ca al unei egrete,

pe un gât lung, elegant și mândru. Când dansează, ea are o anumită mișcare a coapselor, indescriptibilă, care îi dă întregului său corp un fior de inefabilă moliciune. Se pare că priveliștea acestei încântătoare femei, când își ridică brațele și se apleacă pentru a începe o piruetă, reliefind astfel corsajul și lăsând să-i apară coapsa, te poate face să-ți pierzi mințile.”

Apropo de minte, pare confirmat că ea n-a avut niciun pic. Dar acest lucru nu i se poate reproșa deloc.

Ea spuse din nou micuțelor dansatoare:

— Copilele mele, trebuie să vă reveniți! Fantoma?! Poate că nimeni n-a văzut-o vreodată!...

— Ba da! Ba da! Noi am văzut-o! Noi am văzut-o adineauri! continuară micuțele. Avea cap de mort și frac, ca în seara când i-a apărut lui Joseph Buquet!

— Și Gabriel a văzut-o, spuse Jammes, nu mai târziu decât ieri! Ieri după-amiază, în plină zi...

— Gabriel, șeful de orchestră?

— Ei da! Cum! N-ai știut?

— Și era în frac, în plină zi!

— Cine? Gabriel?

— Nu! Fantoma!

— Bineînțeles că avea frac! afirmă Jammes. Gabriel însuși mi-a spus. Chiar după asta a recunoscut-o. Iată cum s-a întâmplat. Gabriel se găsea în biroul regizorului. Deodată s-a deschis ușa. Intră Persanul. Și știți că Persanul poate să deoache...

— O, da! răspunseră în cor micuțele dansatoare, care, de îndată ce evocară imaginea Persanului, își făcură semnul de zădărniciere a Destinului, cu arătătorul și cu degetul mic înainte, în timp ce mijlociul și inelarul erau îndoite în palmă și ținute cu degetul mare.

— Chiar dacă Gabriel e superstițios, continuă Jammes, totuși el este întotdeauna politicoș și, când îl vede pe Persan, se mulțumește să-și pună calm mâna în buzunar și să-și atingă cheile... Ei bine, de îndată ce s-a deschis ușa în fața Persanului, Gabriel n-a

făcut decât un salt din fotoliul unde era așezat, până la încuietorea dulapului, ca să atingă fierul! În mișcare și-a agățat de un cui poala paltonului. Grăbindu-se să iasă din cameră, s-a izbit cu fruntea de cuier și și-a făcut un cucui enorm, apoi, dându-se înapoi brusc, și-a zdrelit mâna de paravanul de lângă pian. Vru să se sprijine de acesta, dar o făcu atât de stângaci, încât capacul îi căzu peste mâini strivindu-i degetele. Sări ca un nebun afară din birou și se precipită atât de repede pe scară, încât se rostogoli pe toate treptele primului etaj. Tocmai treceam cu mama în momentul acela pe acolo. Ne-am repezit să-l ridicăm. Era numai vânătăi și cu fața plină de sânge, încât ni s-a făcut frică. Dar imediat a început să suradă și să strige: „Mulțumesc lui Dumnezeu c-am scăpat atât de ieftin!” Atunci l-am chestionat și ne-a povestit tot ce se întâmplase. I se făcuse groază de ceea ce a văzut în spatele Persanului. *Fantoma cu cap de mort*, așa cum a descris-o Joseph Buquet!

Un murmur îngrozit însoți sfârșitul acestei povestiri, la capătul căreia Jammes ajunsese gâfâind de cât de repede povestise, atât de repede, ca și cum ar fi fost urmărită de fantomă.

Urmă o mică pauză pe care o întrerupse, cu jumătate de glas, micuța Giry, în timp ce, foarte emoționată, Sorelli își pilea unghiile.

— Joseph Buquet ar face mai bine să tacă! zise negricioasa.

— De ce ar tăcea? fu întrebată.

— Asta-i părerea lui mămica! replică Meg, în șoaptă de data asta și privind în jurul ei, ca și cum i-ar fi fost frică să nu fie auzită de alte urechi decât cele care se aflau acolo.

— Și de ce crede asta mama ta?

— Ssst! Mămica spune că fantomei nu-i place să fie agasată!

— Și de ce zice asta mama ta?

— Pentru că... pentru că... nimic!...

Această savantă reticență avu darul să exaspereze curiozitatea domnișoarelor, care se înghesuiră în jurul micuței Giry și o implorară să se explice. Stăteau acolo cot lângă cot, aplecate într-o aceeași mișcare de rugă și teamă. Își transmiteau frica una alteia, găsind în asta o plăcere care le îngheța.

— Am jurat să nu spun nimic! Spuse Meg dintr-o răsuflare.

Dar ele nu o lăsară în pace și jurară atât de convingător să păstreze secretul, încât Meg, care ardea de dorința de a spune tot ce știa, începu, cu ochii pe ușă:

— Uite, este din cauza lojei...

— Ce lojă?

— Loja fantomei!

— Fantoma are lojă?

La această idee, că fantoma avea loja ei, dansatoarele nu-și putură înfrâna o sinistru veselie perplexă. Suspinară și ziseră:

— O, Dumnezeule! Povestește... povestește!...

— Mai încet! comandă Meg. E prima lojă, numărul 5. O știți, prima lojă lângă avanscena din stânga.

— Imposibil!

— Cum vă spun! Mămica e plasatoare... Dar îmi jurați să nu spuneți nimănui?

— Da, da! Sigur, hai!

— Ei bine, e loja fantomei. Nimeni n-a mai venit acolo de o lună, cu excepția fantomei bineînțeleș, și s-a dat ordin administrației să nu mai fie niciodată închiriată.

— Și e adevărat că fantoma vine acolo?

— Ei bine, da!

— Mai vine și altcineva?

— Nu! Acolo vine numai fantoma.

Micuțele dansatoare se priviră. Dacă fantoma venea în lojă, ar fi trebuit să o vadă, căci avea un costum negru și un cap de mort. Asta încercară să-i explice și lui Meg, dar aceasta replică:

— Tocmai asta e! Fantoma nu e văzută! Și nu are nici costum, nici cap! Tot ce s-a povestit despre capul de mort și despre capul de foc sunt scorneli! Nu există nimic din toate astea. O auzi numai, când e în lojă. Mămica n-a văzut-o niciodată, dar a auzit-o. Mămica o știe bine, pentru că ea îi dă programul!

Sorelli crezu necesar să intervină.

— Giry, îți bați joc de noi!

Atunci micuța Giry se puse pe plâns.

— Mai bine tăceam din gură! Dacă mămica află vreodată! Dar e sigur că Joseph Buquet greșește atunci când se ocupă de lucruri care nu-l privesc, asta o să-i aducă ghinion. Mămica chiar îmi zicea ieri-seară...

În momentul acela se auziră pe culoar niște pași grăbiți și apăsați și o voce găfâită care striga:

— Cécile! Cécile! Ești acolo?

— Asta-i vocea mamei! spuse Jammes. Ce s-a întâmplat?

Și deschise ușa. O onorabilă doamnă, clădită ca un grenadier din Pomerania, năvăli în cabină și se prăbuși gemând într-un fotoliu. Ochii i se rostogoleau înnebuniți, luminându-i fața stacojie.

— Ce nenorocire! spuse. Ce nenorocire!

— Ce? Ce?

— Joseph Buquet...

— Ei bine, Joseph Buquet...

— Joseph Buquet a murit!

Cabina se umplu de exclamații, de proteste mirate, de întrebări îngrozite.

— Da! Tocmai a fost găsit spânzurat la cel de-al treilea nivel al subsolului! Dar cel mai teribil, continuă găfâind onorabila doamnă, cel mai teribil este că mașiniștii care i-au găsit corpul pretind că se auzea în jurul cadavrului *un zgomot care semăna cu cântecul morților!*

— E fantoma! scăpă, parcă fără voie, micuța Giry. Dar continuă imediat cu mâna la gură: Nu! Nu! N-am zis nimic! N-am zis nimic!

În jurul ei, toate colegele, terorizate, repetau cu voce joasă:

— Sigur! E fantoma!

Sorelli devenise palidă.

— N-am să pot deloc să-mi recit micul meu discurs! făcu ea.

Mama lui Jammes își spuse părerea, în timp ce golea un pahar de lichior uitat pe o masă:

Aici trebuie să fie mâna fantomei!

Adevărul este că nu s-a știut niciodată cum a murit Joseph Buquet. Ancheta, sumară, n-a dus la nicio concluzie, în afara *sinuciderii*. În *Memoriile unui director*, domnul Moncharmin, care era unul din cei doi directori succesori ai domnilor Debienne și Poligny, prezintă astfel incidentul spânzurării:

„Un incident supărător a venit să tulbure petrecerea pe care domnii Debienne și Poligny o dădeau pentru a-și sărbători plecarea. Eram în biroul direcțiunii, când deodată l-am văzut intrând pe Mercier, administratorul. Îneebunit, mă înștiință că tocmai s-a descoperit cadavrul unui mașinit, spânzurat la al treilea nivel sub scenă, între un panou și un decor din *Regele din Lahore*. Strigai: «Să mergem să-l dezlegăm!» Până când m-am repezit pe scări și apoi am coborât scara mobilă, spânzuratul deja nu mai avea frânghia.”

Iată deci un eveniment pe care domnul Moncharmin îl găsește firesc: un om stă spânzurat la capătul unei frânghii, se duc să-l dezlege, frânghia a dispărut. Vai! Domnul Moncharmin a găsit o explicație foarte simplă. Iat-o: „Era ora începerii dansului, iar vedetele și «șoriceii» își luaseră repede măsuri împotriva deochiului”. Asta este! Vă puteți imagina corpul de balet coborând scara mobilă și împărțindu-și frânghia spânzuratului într-un timp mai scurt decât ne-a trebuit nouă să o scriem. Nu este un lucru posibil. Dimpotrivă, când mă gândesc la locul exact unde a fost găsit cadavrul, îmi închipui că s-ar fi putut să existe *undeva* interesul ca acea frânghie să dispară, după ce și-a îndeplinit rolul și vom vedea mai târziu dacă am greșit imaginându-mi toate acestea.

Sinistra știre se răspândi repede peste tot în clădirea Operei, unde Joseph Buquet era foarte iubit. Cabinele se goliră, iar miuțele dansatoare adunate în jurul Sorelliei, precum oile înspăimântate în jurul păstorului, se îndreptară spre foaier, traversând coridoarele și scările prost luminate, tropăind cu toată repeziciunea din lăbuțele lor roz.